

lavce nadzorovali. V petek na praznik presv. Jezusovega Srca so še tudi maševali in se prav dobro počutili. Ta dan po noči jim je pa h krati hudo postalo in v soboto dne 18. junija na večer po osmi uri so v sveto olje djani v Gospodu zaspali. Kmalu po „Ave Mariji“ zapel je veliki zvon, noseč s svojim glasom faranom žalostno novico, da nam je nemila smrt po kosila značajnega, za vsestranski blagor vnetega, delavnega in od vseh ljubljenega župnika. Rajni gospod bili so z vsakim prijazni, gostoljubni, odkritosrčni in dobri, pa tudi ostri, ako je bilo treba, zares blaga duša, prava dika duhovnikov Lavantinske škofije. Pogreb, akoravno je bilo slabo vreme, bil je sijajen. Ljudstva domačega in tujega se je vse trlo. Prišlo je pa tudi rajnemu gospodu zadnjo čast skazat 36 duhovnikov Lavantinske in Sekavske škofije. Kondukt vodili so preč. gosp. kanonik dr. Križanič iz Maribora, genljivo nagrobnico govorili pa so č. g. Josip Flek, dekan Jarenski. Koliko ljubezen in spoštovanje so živali rajni gospod župnik pri svojih slovenskih št. Iljskih ovčicah, pričajo teh solze in jok pri pogrebu. Ne eno oko ni suho ostalo. Naj nam nepozabljivi gospod župnik po njihovem trudapolnem delu sladko in mirno počivajo! Njih spomin naj živi ne samo pri št. Iljčanih, temveč po celih Slovenskih goricah in duhovnih sobratih Lavantinske škofije, duša pa naj nebeško veselje vživa! Bodi jim slovenska zemlja lahka!

Fr. Fr.

Od sv. Ilja v Slov. goricah. (Žalostno in grdo, pa resnično.) Da tudi smrt daje priložnost k zlobnemu delu, to se je pokazalo ob smrti poštenim št. Iljskim faranom nepozabljivega župnika gosp. Ant. Merčnika. Nekatere osebe so ta za nas farane nesrečni trenotek porabile za zlobno delo ter so se ptujega blaga polastile. Kdo da je stegnil svoje roke po ptujem blagu, naj ne bođe imenovan, kajti bralci bodo sami pogodili. Ali nobeno krivično dejanje nima sreče in blago ne teka; tako se je tudi tukaj posrečilo č. g. provizorju z žuganjem in ojstrimi besedami do dotične osebe preminolo blago zopet dobiti v roke. Nekaj perila in drugega oblačila se je hitro našlo v listju pokopano. Podobo Mater božje je našel g. okrajni sodnik v zrnju skrito, ko je cenil rajnega župnika blago. Tudi zlata žepna ura je na naglem preminola, ker g. kaplan v tistem žalostnem trenotku niso mogli vse hitro v varni kraj spraviti. Ali pretečene dni je došla ura z verižico, v vrednosti 100 gld. po pošti iz Maribora pod celo neznanim imenom. Gotovo je mislilo ono človeče s ptujim imenom od sebe odvriti sum grdega polastenja ptujega blaga: to se mu pa brž ko ne ne posreči, kajti že je zapisano v bukvah —. Mislimo, da se tako dejanje vsikdar in vselej, posebno pa ob takej priložnosti sme očitno gra-

jati, zato pa bodi vsem, kateri so svoje dolge roke stegovali po blagu rajnega župnika rečeno: Sram vas bodi!

Iz Gaberk. (Odgovor.) V šte. 27. dopis iz okolice Šoštanj govori o necem „človeku iz Gaberk“, ter mu hoče po sili spoštovanje in dobro ime vzeti. Ker pa je za dobro ime potrebno skrbeti, zato mu bodi to-le v odgovor. Gosp. I. Negri se je volitve res vdeležil pa njega ni nihče volil, tudi meni ni roke podal. Da smo celo pol leta delali načrte, to ni res, k večjemu je kdo vprašal: kaj, da ni nič volitve. A bi bila že v začetku grudna m. leto biti imela. Da bi bil jaz od hiše do hiše hodil, tudi ni res. To si pač sami po sebi mislite, kajti vi ste to resnično storili. Jaz sem bil v volilni komisiji in če je volilec meni listek dal brati in je moje ime bilo zapisano, sem ga torej moral brati, sicer bi ne bil mu proste volje spolnil. Sicer pa sem bil in ostanem zvest, neomahljiv narodnjak v vsakošnjem slučaju, bodi si v novicah ali v djanju. Sovražniku, ki me v časniku črni, bodi pa plačilo, kakor si ga zasluži! Jaz nočem izdajalec domovine biti, sem volil zaupljive moče, ne za nemčursko stran, temveč za to, da se dača zniža, kajti mi imamo 45 procentov za občine. To je veliko. Kmet.

Iz Kotmirske fare. (Slov. kresovi.) Na poziv vrlega rodoljuba gospoda V. skušali smo se tudi mi, pridružiti vam vrlim Štajarcem, da si naredimo kresove po gorah ter z njimi počastimo sv. Cirila in Metoda. Ona sta prinesla nam Slovanom „v desnici sv. križ, v levici knjige zlate“, ker sta se tu na zemlji toliko trudila za naše največje dragocenosti, sv. vero in besedo materno. Na nju priprošnja zaupljivo pričakujemo pomoči od zgoraj. Po vsem so bili v Celovškej okolici trije kresovi. Opravljali smo to svečanost, kolikor moč, po nasvetu gosp. V., možnarji so pokali, rakete so švigale v zrak, in glasile se poštene slovenske pesmi. Vsi ginjeni smo sklenili, da ne bomo, ako nam da Bog zdravje, tudi druga leta tega opustili. Gotovo si pridobi ta pobožna, vzviševalna ideja zmeraj več prijateljev. Toraj na delo, vrli bratje, izvršujmo nam od zgoraj dano naročilo!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Naučni minister, pl. Gautsch, si prizadeva veliko, naj spravi v šole več domoljubja. Ker mu ne gre posebno pri večjih, skuša pa pri malih. Ravno je razpisal darila trem povestim, ki bi bile za mladino, pa posebno lepo jo učile domoljubja. Škoda, da so darila samo za nemške povesti, potreba pa jih je že ne mara, da nemškim otrokom najbolj. — Štaj. deželni odbor pripravlja načrt postave za deželno zavarovalnico. Želeti bi bilo, da ga pripravi že do jeseni ter ga predloži deželnemu

zboru. — V Gradcu ima posebni odbor priprave, da se vsprejme cesarjevič, kar najbolj mogoče, sijajno, v rokah. — Koroški poslanec P. Lax si menda ne upa pred svoje volilce, ter razpošilja raji tiskano poročilo o svojem delovanju v dež. in drž. zboru. V njem hvali sebe in nemške poslance čez mero, slovenskim pa očita, da se po krivem mešajo v koroške zadeve. Resnica, žalostno je, da nima 130.000 slov. Korošcev nobenega poslanca svoje krvi v drž. zboru. — V Beljaku imajo nekaj let sém drž. gimnazijo. Učencev je bilo letos na njej samo 156 in kar je čudno, le 14 slovenskih. Prej ko ne pa jih tiči kaj pod nemškim klobukom. — Dr. Polklukar je imel v Postojini volilni shod ter je v njem poudarjal, da so bili letos vsi slov. poslanci med seboj edini, nekaj, kar je njih delovanje močno pospeševalo. — Po vojašnicah v Ljubljani so bile v ponedeljek preiskave, za voljo česa, to pa ni znano. — Čehi, ki pridejo letos prve dni avgusta na Kranjsko, gredó tudi na Bled in doli v Postojino. — Maršal c. kr. vojne, nadvojvoda Albreht je bil v Primorju, v ponedeljek prišel na Bolec ter si je tamošnje trdnjavo ogledal. — Goriški „Sokol“ je imel v nedeljo svoj prvi občni zbor. Pravi se, da je na-nj obilo udov prišlo. — V Trstu se bojé iznova kolere, kajti v Italiji se je že na večih krajih prikazala. Bog nas je varuj! — Vojakom se godi sedaj v Bosni dobro. Odkar je jud Baruh in tov. obsojen, dobodo dobro in obilno hrano. Čudno je samo to, da dobodo pri nas še vedno judje skrb za hrano in obleko vojakov v roke, če prav sta si jud pa goljušija rada prijatelja. — Ogerska vlada misli na vzvišanje učnine, na srednjih šolah bode v Pešti 30, drugod pa 24 gld. na leto. — V neki vesi na Poljskem so se vzdignili kmetje zoper novo cestno postavo. Žandarji so jih razgnali, toda brez krvi se to ni zgodilo. Enega kmeta so ubili, troje pa jih je dobilo težke rane. Kmetje se menda niso o pravem času podučili, zakaj da hodi pri tej postavi, vsekako pa je to žalosten dogodek.

Vunanje države. Bolgari imajo kneza in ga nimajo; imajo ga, ker so si princa Ferdinanda Koburškega izvolili, nimajo pa ga, ker ne znajo, je-li le-ta vzprejme izvolitev in še manj, je-li ga bodo velesile priznale. Niti prvo, niti drugo, še sedaj ni gotovo in je torej štrénja še bolj zamotana, kakor je bila doslej. — Srbija je v hudih zadregah, ker vse dohodke požre vojaška suknja pa obresti za drž. dolge. Le-teh je vkup za 290 milijonov dinarov in je za malo Srbijo silna vsota. — Turško ministerstvo pobira šila in kopita, toda nihče ne mara na njih stole se vresti. Uzrok je za to pomanjkanje „drobiža“. Po vrhu pa so še nemiri zdaj v evropskih, zdaj v azijskih pokrajinah, ni torej čuda, če si dve-trikrat človek premisli, predno

prime za krmilo vlade. — Tudi Rusom delajo denarne razmere preglavico, to pa posebno za to, ker se ustavljajo nemški denarni možje ruskim dolžnim pismom. Mogoče, da potisne to Rusijo še bližje k Franciji. — Nemška vlada ima vedno dela z Alzasijo in Loreno. Prebivalstvo še bojda vedno gleda nazaj v Francijo ter ne mara nemških pikelj, Nemci pa bi radi vse, kar še ondi diši po francoskem, odpravili, to pa menimo, da včasih prenašlo, včasih preoholo. — Na Belgijskem bi radi vpeljali splošnja vojaško dolžnost, kakor jo imamo mi, poslaniška zbornica pa je dotično postavu zavrgla. Sedaj je za voljo tega velika jeza pri generalih in kažejo tisto že očitno. Mogoče, da še postava vendar-le obvelja, kajti tudi kralj je za-njo. — Kakor je podoba, pride kmalu za Irsko nova doba ter ne pride kazenska postava zoper nje v veljavo. Gladstone, ki je Ircem prijazen, se že pripravlja, da vzame iz nova vlado v svoje roke. Da bi le k malu! — Francoska vlada ima slej, kakor prej z generalom Boulangerom svojo težavo. Da držé z njim višji generali, to se zna, toda še je tudi treznih ljudi ondi, in ti ne želé prenašle vojske z Nemčijo. Ako obvelja Boulanger, potem ne bode dolgo do krvave vojske. — Sv. Oče v Rimu so vedno za to, da dobi po vseh državah sv. cerkev mir in potrebno veljavo, tedaj tudi v Italiji, ali svojim pravicam se ne smejo odreči. Tedaj pa tudi sprava z Italijo ni mogoča, dokler jim ona ne povrne dežel, katere jim je vzela s silo. Za to pa še sedaj ni veliko upanja. — Na Kreti je sedaj sopet mir in je Turčija priznala kristjanom več imenitnih pravic. — Gledé Egipta začenja se novo pogajanje Turčije in Anglije, no uspeha bode pa nazadnje ravno tako malo, kakor ga je bilo doslej. Kjer ni poštene volje, mlati se le prazna slama.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Bilo je enkrat v pustnem času, ko pride gospod župnik iz gorá prav lačen domú. Mimgredé se oglasi v kuhinji, jeli že obed pripravljen. „Precej bo! gospod župnik, je djala kuharica. Tam v ponivi se peče lep kapun, tolst da je kaj, za štirikrat ga imajo dosti. Gospod N. vam ga je podaril. Kruh in vino že čakata na mizi; samo po vode še stopim, potem pa takoj dam obed“. Med tem, ko gre hišinja po vodo, prestopi prag uboga, jako nevoljna in siromašna ženka. „Moj mož in jaz gladú pogineva, gospod župnik, in naši otroci nimajo trohice kruha“, tako je beračica tožila.

„Zaupaj hči; kdo bo pa precej obupal, saj imamo predobrega Očeta v nebesih, ki vé, da